

Efeze 2:19-22

De gemeente is:

1 koninkrijk 2 huis 3 tempel

Gemeente,

Ja, dat zijn wij. Gemeente. Daar zijn wij lid van: van de gemeente. En dan bedoel ik niet allereerst dat wij lid zijn van de hervormde gemeente hier of ergens anders, of lid van een hersteld hervormde of gereformeerde gemeente, maar lid van de gemeente van Christus. En het slot van Efeze 2 gaat daar op in: wat wil dat zeggen? Gemeente te zijn. Gemeente van de Heere.

1 koninkrijk

Het eerste wat onze tekst ervan zegt is: dan ben je geen vreemdeling of bijwoner meer, maar medeburger van de heiligen en een huisgenoot/gezinslid van God. En het woordje burger geeft aan: inwoner van een stad met alle rechten en plichten van dien. En dat moeten we bedenken dat in die tijd elke stad eigenlijk een koninkrijk was. Elke grote stad had een eigen regering, eigen leger, eigen voorzieningen, functioneerde als een koninkrijk, als stadsstaat. En dat woordje mede voor burgers dat grijpt terug op het voorafgaande van Efeze 2. Lange tijd, vele eeuwen was alleen het volk Israel heilig. Alleen onder dat volk woonde God, zond Hij profeten, gaf Hij koningen, schonk Hij Zijn wetten en de tempeldienst. Daar had Hij Zijn rijk. Maar nu zijt gij daar ook bijgekomen. Net als de gelovigen uit Israel zijt ook gij nu burgers van Gods rijk. Delend in het verbond van God. Wat eerst alleen Israel gold, geldt nu ook u die gelooft. Alles wat God in Zijn koninkrijk schenkt. Zijn dienst van de verzoening. Zijn wetten van de tien geboden. Zijn verbond van genade. Waar Hij zulke geweldige beloften aan verbonden heeft.

En de eerste fundamentele belofte is: Ik zal u tot een God zijn en gij zult Mij tot een volk zijn. Ik zal u tot een God zijn. Hij geeft Zichzelf. Als Vader, Die verkiest en Die heil schenkt en Die eeuwig leven geeft. Als Zoon, Die verzoent en verlost van duivel, zonde en straf, Die beschermt tegen alle vijanden. Als Heilige Geest Die vernieuwt, onderwijst en leert, Die hemelse vreugde en liefde schenkt. En uit die belofte vloeit nog zoveel meer voort: Ik zal uw zonden nimmermeer gedenken. Ik zal u een nieuw hart geven en een nieuwe geest in uw binnenste, ja Ik zal Mijn Geest in uw binnenste geven. Ik zal maken dat gij in Mijn wegen en inzettingen zult wandelen. En zij zullen Mij allen kennen, en zij zullen zich bekeren tot Mij, en zij zullen een walging

hebben van zichzelf vanwege hun overtredingen, en zij zullen met vreugde water scheppen uit de fonteinen des heils. En de meest centrale belofte: en Ik zal hen verwekken een Herder, Ik zal hen een Koning geven. Die zal hen weiden en Die zal over hen heersen.

Medeburger van dat rijk.

En huisgenoot van God. Lid van Gods gezin. Waarvan Hij de Vader is. En dat heeft een voorrechten. Lid te zijn van het gezin waarvan God de Vader is. Want deze Vader geeft Zijn kinderen Zijn liefde, eeuwige liefde. Geeft hen het recht op de erfenis van de nieuwe hemel en nieuwe aarde. Geeft de bewaring voor de macht van de duivel en de zonde. Deze Vader geeft Zijn gezin Vaderlijke zorg en verzorging. Geeft Zijn gezin Vaderlijke ontferming en een open oor. Deze Vader kent Zijn kinderen, veel beter dan zij zichzelf kennen, weet wat zij nodig hebben, weet wat zij bidden willen al voor zij het zeggen. Deze Vader kastijdt Zijn kinderen. En dat is ook een voorrecht. Gekastijd te worden, opgevoed te worden tot heiligheid. Gelouterd te worden om te rijpen voor het Vaderhuis.

Burger van het rijk van God. Lid van het gezin van de Vader. En wat daar zo'n geweldige diepte aan geeft is dat 'niet meer'. Wij zijn niet meer vreemdelingen en bijwoners. En die hadden het toentertijd niet best. Al die stadstaatjes hadden een Geert Wilders mentaliteit, dus als vreemdelingen of allochtoon had je niet veel. Zo waren wij er ook eerst aan toe. En dat kun je op 2 manieren duiden. In de lijn van de geschiedenis. Er was een tijd dat het rijk en verbond van God hier nog niet was. Eeuwen geleden. Leefde men hier in duisternis, buiten Gods rijk, Gods beloften, buiten Gods gezin en verbond. Beheerst door bijgeloof in Wodan en Donar en Frija. Slaven van zichzelf, prooien van satan. En dan ook in de lijn van je leven. Van nature geldt van ieder mens: oorspronkelijk vreemd aan God. Efeze 2 vers 1-3 liet ons in dat ravijn kijken: al leefde ik in het gebied van Zijn koninkrijk van God, in het verbond en tussen Zijn gezin in, ik was dood in zonden en misdaden, wandelend naar de eeuw dezer wereld, verkerend in de begeerlijkheden van het vlees, kinderen des toorns. Op weg om eeuwig verloren te gaan, wegzinkend in verderf en eeuwige duisternis. Maar nu niet meer..... maar burgers van Gods rijk , leden van Vaders gezin. Als je op die hoogte staat en je kijkt naar beneden, dan duizelt het je. Als je naar beneden kijkt van de diepte waar je uitgehaald bent, als je naar voren

kijkt naar het uitzicht op Gods beloften en erfenis.

Dat is de gemeente. Koren, maar er kan ook af tussen zitten. Schapen, maar er kunnen ook bokken tussenlopen. En daarom de vraag: kent u dit?

Als je daarin delen mag, gemeente, dan mag je je toch wel bevoorrecht weten! Dan heb je toch wel wat om uit te stralen en te vertellen! Om lid te zijn van de gemeente van Christus, of dat nou in Waarder is of ergens anders, of dat nou hervormd is of anderszins. Wat een voorrecht: gemeente te zijn. In die gemeente is iets te krijgen wat nergens anders is te vinden. Het koninkrijk met de heerlijkste beloften en de rijkste Koning, een gezin met de machtigste en heerlijkste Vader. Dan mag je jezelf wel afvragen: straal ik dat uit naar mijn kinderen? En naar anderen? Hoe praat ik over de gemeente, over de kerkdiensten? Zo verrukt, zo verheerlijkt, zo gelukkig, zo jaloersmakend. Of anders?

Als je hoort bij de gemeente, dan deel je in dat heil of je hebt de belofte van dat heil gekregen. In Zijn verbond, verzegeld in de Doop, belooft God dit heil aan ons en onze kinderen. En die belofte is als een waardebond. En een waardebond moet je inwisselen. Een waardebond die je laat liggen in de keukenla daar heb je niks aan. Een waardebond dien je in te wisselen. Dan ga je naar de goede winkel, het juiste adres en je mag vragen om dat wat erop staat. Er is één adres voor deze beloften: God Zelf. Naar Hem toe te gaan en te smeken: HEERE, wilt U mij dit geven? Er staan zulke geweldige dingen op, zo'n rijkdom, en die mis ik. Ik ben zo ongelukkig, ik sta erbuiten, ik ben heilloos en godloos. Geef mij dat heil van Uw rijk en Uw gezin.

Het is toch vreselijk als je leeft in Gods rijk, temidden van Zijn gezin, maar je deelt er niet in. En je vraagt er ook niet om. De wereld trekt meer. En wat heeft die te bieden? Een leven zonder God. Een sterven zonder God. En daartussenin een leven met wat gemak en genot. Een eeuwigheid zonder God. En dat trekt meer dan wat God belooft? Terwijl je omspoelt wordt met al dat heil van Gods rijk en gezin. Als een fles die in het water ligt, aan alle kanten erdoor omringd wordt maar met een kurk erop. Er komt geen druppel in die fles. De kurk van ongeloof verzet, onbekeerlijkheid sluit alles af en houdt alles tegen.

2 huis

Een gebouw. Op het fundament van apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus de uiterste Hoeksteen is. Dus de gemeente heeft een fundament: en dat is gelegd door de apostelen en de profeten in hun verkondiging. En het heeft een hoeksteen. Een grote steen op een hoek, waarop fundamenten van twee muren samen kwamen en rustten. Dus fundament en hoeksteen grijpen in elkaar en steunen elkaar. Dat is een

belangrijk gegeven. De leer en Jezus Christus grijpen in elkaar. De leer van de apostelen doet niet anders dan Jezus spellen. Je kunt niet zeggen: ik weet precies wat de juiste leer is maar Jezus Christus Zelf is mij vreemd. En ook niet: ik ken Jezus Christus maar de leer daar heb ik niks mee. Nee, ze grijpen in elkaar. Als het gaat over de leer van de apostelen en profeten dan gaat het om Christus. En als ik wil weten Wie Christus is dan leert mij dat de verkondiging van de apostelen. Het is dus goed om ons in de apostolische leer te verdiepen. Om de catechismus eens door te nemen, om iets te lezen over de grondwoorden van de Bijbel. Calvijn heeft dat onnavolgbaar mooi verwoord in zijn Instructie: de hele hoofdsom van onze zaligheid is in Christus. Want zoekt men reinheid: ze is in Zijn ontvangenis.
Zoekt men medelijden: in Zijn geboorte ons in alles gelijk geworden
Zoekt men verlossing; in Zijn lijden
Zoekt men vrijspraak: ze is in Zijn veroordeling
Zoekt men kwijtschelding van de vloek: in Zijn kruis
Zoekt men genoegdoening: in Zijn offerande
Zoekt men verzoening; in Zijn bloed
Zoekt men troost: in Zijn nederdaling ter hel
Zoekt men nieuw leven: in Zijn opstanding
Zoekt men het hemels Koninkrijk: in Zijn hemelvaart
Zoekt men bescherming en overvloed van rijkdom: in Zijn gezeten zijn aan Gods rechterhand
Zoekt men rust: in Zijn wederkomst ten oordeel.

Alles in Hem te vinden! Zo'n schat aan zegeningen. In Hem ten erfdeel. Daarom heeft een gelovige Hem lief. U dan die gelooft is Hij dierbaar.

En catechisanten hebben het geleerd deze week: Jezus heeft 2 staten: in Zijn vernedering verdient Hij de zaligheid in Zijn verhoging deelt Hij de zaligheid uit.
2 naturen: Als God is Hij machtig te verzoenen en te bekeren. Als mens is Hij plaatsvervanger en kent Hij medelijden.
3 ambten: Profeet om onze ellende te leren. Priester om onze schuld te verzoenen. Koning om ons leven te regeren.
Veel weldaden: Zichzelf, vergeving, eeuwig leven, kindschap, vrede, troost
Vele namen: Immanuel, Sterke God, Heere, Raad, Wonderlijk, Wijnstok.

Hier weidt mijn ziel met een verwonderend oog. Om te overdenken wat van hem is, wat Hij deed, Wie Hij is. We kunnen zo arm niet zijn, of er is hulp in Hem. Zijn wij zwak? Hij is God. Staan wij er alleen voor? Hij is Mens. Zijn wij blind? Hij is Profeet. Hebben we schuld? Hij is Priester. Zijn wij zondig en vijandig? Hij is Koning. Hebben wij het niet verdiend? Hij verdiende het. Kunnen wij er niet bij? Hij deelt het uit. Voor alle nood is in Hem genade.

En als u de kernen van het belijden neemt: dat de Vader heeft uitverkoren: Hij gaf de Zoon uit Zijn welbehagen. Dat er verzoening is door de Zoon: Hij kocht en verwerft de Zijnen. Dat er totale verlorenheid is: Jezus maakt levend door Zijn Geest. Dat er volharding is in het geloof: Jezus bewaart en haalt thuis.

Jezus: vol van heil: is ons hart dan nooit vol van Christus? Meer dan een bruidegom voor de bruid is, is Jezus voor Zijn Kerk.

Alles is vol van Christus. De leer is het fundament van de gemeente en Christus de Hoeksteen. Op Christus rust de gemeente. Anders verzakt het gebouw. We kennen dat wel: als het fundament niet goed is verzakt je huis. En eerst hangt het scheef, dan wring ten schuurt er van alles en tenslotte stort het in. Christus de Hoeksteen van het fundament. Die verzakt nooit. Die kan het volle gewicht dragen. Van de schuld en de verlorenheid van heel Zijn Kerk en van ieder afzonderlijk. Op Hem kun je rusten, je laten vallen met heel je gewicht aan schuld en verlorenheid. En als de storm komt en de winden waaien... de storm van Gods gericht, de slagregen van Gods heiligheid, de stromen van de vloek der wet, dan houdt die Hoeksteen het! Die gaat niet van zijn plaats, die verzakt niet. Die houdt alles overeind en staande. Tot in eeuwigheid!

Waar rust uw leven op? Waar steunt u op? Op Christus of niet? Als het niet op Christus is, waar dan wel op? Als de storm komt van Gods gericht in volle hevigheid, als de regen komt van Gods heiligheid die het volmaakte eist, de stromen van Gods wet Die vloek uitspreekt, dan stort het huis in dat op zand gebouwd is.

Op Welke het hele gebouw opwast tot een tempel. Opwast: groeit. Dat is vreemd, een gebouw groeit niet. Groeien doet een plant, een boom. Dus Paulus vlecht een andere beeldspraak in. Die van de gemeente als een plant die groeit. En je mag ook lezen: in welke het gebouw groeit. Dus dan is Jezus de grond waarin de plant van de gemeente groeit. Jezus, Zijn lijden en Zijn heerlijkheid. Zijn God zijn en Zijn mens zijn. Zijn ambten. Zijn weldaden, Zijn Namen. En de gelovigen slaan hun wortels uit in Hem. Zoals een plant zijn wortels uitslaat in de grond op zoek naar vocht en voedsel, en dan dat opzuigt in zichzelf. Zo slaat de gelovige de wortels van zijn overdenking, zijn noden, zijn behoeften, zijn armoede uit in Christus. Zoekt vocht en voedsel in Zijn Namen, ambten staten naturen, weldaden. En zuigt die

smekend op uit Hem in zichzelf. Kent u dat? Dat is het leven: altijd in Christus zoeken, weer meer, weer hetzelfde, weer andere genaden. En je komt allicht wat tegen wat vocht en voedsel is. En je smekend mag je het tot je nemen. Gebruik maken van alles wat in Hem is. Soms vanuit je nood zoekend naar vervulling, soms in Hem wat vindend en smekend geef mij ook dat Heere. De levende omgang met Christus. En zo groeit dat huis tot een tempel.

3 tempel

Een tempel. Op dat fundament, op die Hoeksteen komt dat gebouw en dat is een tempel. Een heilige tempel in de Heere, vers 21, of: een woonstede Gods in de Geest, vers 22. Dus de gemeente wordt vergeleken met de tempel in het Oude Testament. En zoals Gods heerlijkheid woonde in de tempel, in het heilige der heiligen, zo woont Gods Geest in Zijn Gemeente. Met Pinksteren is de Heilige Geest aan de Gemeente gegeven. Daar woont de Geest. En dan met name daar waar het hart van de gemeente ligt: in de erediensten. En vandaar uit verschaft de Geest Zich toegang door het Woord in mensenharten en zo komt Hij wonen in de gelovigen afzonderlijk.

Maar hier gaat het om dat eerste: De Heilige Geest is de Gemeente gegeven. En dat betekent ten eerste:
Je mag in de gemeente veel verwachten. Want daar woont de heilige Geest. Die Heere is en levend maakt. Die geloof schenkt en werkt. Die er dagelijks aan de gemeente in Handelingen 2 toevoegde. Die de gelovigen vervult met God, met liefde, met verzekering, met vreugde, met heiligheid. Met voorschot van de hemelse zaligheid. Die uitdeelt trouw, zachtmoedigheid, lankmoedigheid, geduld, liefde, barmhartigheid. Die alles leert en in al de waarheid leidt. Die gaven geeft om God mee te dienen. En dat als de Geest die uitgestort is, Die stroomt en vloeit met zo'n macht en overvloed. Deze Geest is de Gemeente gegeven: zou je dan geen grote verwachting mogen hebben in de Gemeente en in de kerkdiensten?

Dat je vurig bidt om die werkingen van de Geest. Bekering van onbekeerden, vervulling van gelovigen. Dat kan Hij, wil Hij geven! En Hij wil er om gebeden zijn! En dat gebed mag dan zijn hoogste intensiteit bereiken rond de kerkdiensten. Voor je naar de kerk gaat: zaterdagavond, zondagmorgen: Heere, woon en werk Uw grote dingen onder ons. Als het stil is en de voorganger onder aan de kansel staat: vurig gebed van de gemeente och Heere geef nu heil aan ons, aan

de onzen, aan uw Gemeente. Verwachtend dat de Heere grote dingen doen zal en kan en wil! De ambten en de opengeslagen Bijbel zijn tekenen dat de Heilige Geest in ons midden is! En wie roept Hem aan? Laten we zo naar de kerkdiensten toelevan.

Dat betekent nog iets: want dat de Geest de gemeente gegeven is, dat betekent ook een enorme verantwoordelijkheid. Want die Geest kan ook uitgeblust worden! Bedroefd worden. Dat de Geest de Gemeente gegeven is is geen automatisme voor wonderen van genade. Want de Geest kan worden uitgeblust. De Geest is als vuur, maar je kan water op het vuur gooien. Als je de wonderen gewoon bent gaan vinden. En nadat je het gewoon vindt, ga je het vervelend vinden, en nadat het je gaat vervelen ga je erover klagen. Over de gemeente, over de kerkdiensten. Zo'n houding blust de Geest uit.

En ook dat spitst zich toe in de kerkdiensten. Als je nonchalant in de kerk zit. Je laat het wat langs je heen gaan. Zingt geen psalmen mee, leest niet in je Bijbel mee, het zal allemaal wel. Je houding spreekt soms al boekdelen, je kleding ook, dat je het allemaal maar gewoon vindt en de moeite van de aandacht niet waard.

En wat doe je direct na de kerkdiensten? Je kunt gelijk uitblussen: je stort je in een spannend boek, je laat amusement over je heen golven, je vult de tijd met nietszeggende dingen. In plaats van het vuur door gebed aan te wakkeren, zijn er zoveel dingen om het uit te doven.

Dat blust de Geest uit. En Zijn werking trekt Hij in. Komt het sms door u, door jouw, door mij, dat Hij doet? Laten we waakzaam zijn.

Ten derde betekent het: als de Gemeente Gods huis en tempel is, dan heeft Hij het er voor het zeggen. Dan is zo met elk huis: als je er woont richt je het in naar jouw smaak. Dat was in de tempel zo: alles wat er gebeurde gebeurde volgens Gods voorschriften. Het was Zijn huis. Dus zo ook in de gemeente die is Zijn tempel. Daar zal alles zijn tot Zijn eer, naar Zijn wil en volgens Zijn smaak. Zondags en doordeweeks, in de houding tov God en tov elkaar. De gemeente is Zijn tempel. En in de tempel daar werden offers gebracht. In de gemeente, in de kerkdiensten en daarbuiten worden dankoffers gebracht: lippen die Zijn Naam belijden. Die zingen van Zijn goedheid en gunst. In de tempel werden reukoffers gebracht: beeld van de gebeden. Laat er in de Gemeente gebeden worden. Dankzeggingen. Harten die zich uitstorten voor Hem. Met alle noden, verlangens en smekingen. Op Hem gericht. Als reukwerk met de geur van onderwerping en vertrouwen.

In de tempel stond de kandelaar die licht gaf. Laat de gemeente licht verspreiden. Van een getuigend leven, niet zich schamend. Van een heilige levenswandel. Als een licht schijnend.

In de tempel stond de tafel der toonbroden. 12, voor elke stam één, teken van toewijding aan God. Laat de Gemeente zich God toewijden. Zich Hem ter beschikking stellen. Hier is mijn leven, mijn tijd, mijn geld, mijn gaven en talenten: Heere, zij zijn voor U.

En we gaan één ding verlangen: Heere, geef mij er meer van, meer van dank, van smeking, van licht, van toewijding.

Dan komt het hier op aan. Of wij de belijdenis van de catechismus uit zondag 21 kunnen en mogen nazeggen. Dat is een vraag en een belijdenis ineen: “dat ik van die Gemeente/Kerk een levend lidmaat ben en eeuwig zal blijven.”

Amen